

Oponentský posudek na bakalářský koncert a bakalářskou práci Václava Moriho

Václav Mori vystoupil se svým bakalářským koncertem 20. dubna 2018 v Galerii Lichtenštejnského paláce se sympaticky ambiciózním programem, který lze rozdělit na část přednesovou (C. Franck: Sonáta pro housle a klavír A dur) a část převážně virtuózní (F. Kreisler: Recitativo a Scherzo-Caprice, C. Saint-Saëns / E. Ysaÿe: Etuda ve formě valčíku, M. Ravel: Tzigane a H. Wieniawski: Variace na originální téma).

Obzvláště ve druhé polovině večera Václav Mori nejednou ukázal značné houslistické dispozice, kterými je obdařen. Zejména v Etudě ve formě valčíku E. Ysaÿe a ve Wieniawského Variacích zúročil hbité a lehké prsty, sladký tón a odvahu zariskovat, což virtuózním skladbám dodalo na švih a vhodně odlehčeném vyznění.

Bohužel však ne každé zariskování přineslo ideální výsledek. Celkově působila Václavova hra poněkud nejistým dojmem, který Václav sám umocňoval častým mimickým komentováním méně vydařených pasáží, nepřesně intonovaných skoků apod. Při hře z not (Franckova Sonáta a Ysaÿova Etuda ve formě valčíku) bylo navíc zřejmé, že Václav notový zápis opravdu aktivně čte, což několikrát vedlo až k poněkud komickému karambolu hlavičky houslí se stojánkem. Takto by užití not při koncertním vystoupení vypadat rozhodně nemělo.

Značnou slabinou celého koncertu byla též absence intimnější komorní spolupráce, čímž trpěla zejména Franckova sonáta. Zatímco Václav Mácha v roli klavírního partnera aktivně a pečlivě sledoval svého kolegu při každém hudebním přechodu, Václav Mori se bohužel často zdál být zaneprázdněn notovým zápisem a na nabízený kontakt nijak viditelně nereagoval. V tomto smyslu nejvydařenější byla Etuda ve formě valčíku, kde zaznělo několik velmi citlivě provedených a zvukově krásných přechodů. Škoda, že nebylo těchto momentů v průběhu koncertu více i v ostatních skladbách.

Nejlépe hodnotím provedení Rapsodie Tzigane Maurice Ravela a Ysaÿovo přepracování Saint-Saënsovy Etudy ve formě valčíku. Václav na mě působil sebevědoměji a jistěji než při interpretaci ostatních skladeb a jeho přednes obsahoval více hudebního výrazu a zajímavých barev. Jako znatelně slabší jsem vnímal pojetí Franckovy Sonáty, která z mého pohledu postrádala technickou jistotu a nadhled, aktivní spolupráci s komorním partnerem, a zejména v první a čtvrté větě uvědomělou práci s frází a artikulací.

Ve své bakalářské práci se Václav Mori věnuje životu a dílu Jeana Sibelia a srovnání dvou verzí jeho houslového koncertu d moll.

Hlavní část práce se podrobně věnuje jednotlivým obdobím skladatelova života a v nich zkomponovaným skladbám. Je vidět, že se Václav o Sibelia skutečně zajímá a že si příběh jeho života podrobně prostudoval. V bibliografii uvádí dokonce osm různých zdrojů včetně dvou překladů z finských originálů a text skutečně obsahuje velké množství faktických informací. Poněkud však ve Václavově práci postrádám jeho vlastní názor a pohled, a to zejména v části, kde porovnává původní verzi houslového koncertu s verzí skladatelem později upravenou. Tato pasáž, která přímo nabízí možnost subjektivního vyjádření, je bohužel velmi stručná a v podstatě se omezuje jen na faktický výčet škrtů, které Sibelius ve skladbě provedl. Václavův názor na obě verze si tak můžeme přečíst jen na závěrečných pěti řádcích celé bakalářské práce, což je, myslím, velká škoda. Také zde nenajdeme žádnou notovou ukázkou, která by srovnání dokumentovala a pro čtenáře ozřejmila. Přitom notový materiál je dostupný (sám Václav ho korektně uvádí v bibliografii) a pro knihovnu HAMU by jistě nebyl problém notový materiál objednat a obohatit tak školní fond hudebnin o velice zajímavý titul.

Nakonec si nemohu odpustit kritickou zmínku o stylistickém zpracování. Po přečtení jsem se neubráníl dojmu, že práce byla psána narychlo a že na poctivější uvažování nad textem Václav zřejmě neměl čas. Zejména úvod a závěr obsahují několik značně neobratných vyjádření (např. Sibelius jistě nebyl „stvořitelem“ nýbrž „tvůrcem“ finské hudební identity) anebo jsou psána způsobem, který není pro bakalářskou práci stylisticky adekvátní (např. že „...publikace byla přeložena ,třeba‘ i do ruštiny...“). Stačilo práci napsat o týden či dva dříve a předat školiteli (či oponentovi) k okomentování. Kdyby se tak stalo, výsledek by byl jistě o poznání lepší.

Doporučuji k obhajobě.

Navrhuji hodnocení B-C

MgA. Štěpán Ježek